

աւարգ հինգշաբթի կը գրեն՝ թէ «նշխար գործի»:

Պալով գործողին, անշուշտ մեր քով ևս սարկաւազաց յատուկ էր, ինչպէս Լամբրոնացին կը գրէ՝: Սակայն որովհետեւ բոլոր եկեղեցիք սարկաւազ ունեցած չեն միշտ, և անոր պաշտօնը քահանայը կը կատարէին, Պարտաւայ կամ Սիոնի ժողովոյն (768ին) կանոնները կը սահմանեն. «Քահանայը մի՛ իշխեսցեն զնշխարս կենաց հացին մանկանց կամ զինուորաց տալ առնել, այլ ինքեանք արասցեն» (ԺԲ): Ընդհանրապէս չափազանցօրէն կը պահանջէ՝ որ նոյն ինքն պատարագիչը պատրաստէր, և ոչ թէ միւս քահանայից շինածը գործածէր՝:

8. — Մակար կը յանձնարարէ՝ որ սուրբ տեղանք վարագործով ծածկուի. մկրտատունն անոր ետեւ դրուի՝ աջ կողմէն, ժառանգաւորը սպասաւորեն ըստ իւրաքանչիւր աստիճանի. ժողովուրդը վարագործէն դուրս մնայ, և երախայր դրան քով (411):

9. — Կը հաստատէ՝ իբր պատուիրան՝ իւր բոլոր ըսածները, «ըստ ինդրոյ աղաչանաց ձերոց», և կը նշովէ անոցմէ խոտորողները: Ասոնց մէջ էր վերոյիշեալ Տուրգ եպիսկոպոսը, զոր փառաւով կը կոչէ: Թայտի է՝ որ մեր պատուիրականները զանգատներ էին անոր դէմ, որ թիչ մը ժամանակ արխանտագ հետ միաբաններ էր, յետոյ զղջացեր, և «արդ այլ ևս յանդնաւոր խորհի»: Ինք սոսկ եպիսկոպոս, մեր արքեպիսկոպոսին հաւատար պատիւ կու տար իւր անձին, ինչ որ Երուսաղեմի հայրապետն անվայելուչ կը գտնէ. և կը յանձնարարէ «զայնպիսին քաղցրութեամբ ի հնազանդութիւն կոչել. և եթէ ի նոյն մնացէ, խորշիկ իբրեւ յօտարէ » (412):

Հոս է աւարտի «ողջունիւ» Մակարիոսի թուղթը, որ այսպէս մեր առջև կը դնէ Դ զարուն, մեր հեթանոսութենէ ի բրիտանոնութիւն անցման թերակազմ շրջանին մէջ տիրող անկանոնութիւնը. և որոց հետագայ սրբազրութեան մէջ յայտնապէս

ազդեցիկ դեր մ'ունեցեր է սուրբ քաղաքին նշանաւոր հայրապետին այդ թուղթը: Այս պատճառաւ ալ մեր եկեղեցական կառնոնաց կարգն է մտեր, և ամենակարեւոր յիշատակարան մը պիտի մնայ հայ եկեղեցւոյ տարեգրութեանց մէջ:

Հ. Վ. ՀԱՅՏԻՆԻ

ՈՒՆԵՐՈՒ ԵՐԳԸ ԶՈՒՆԵՐՈՒՆ ՎՐԱՅ

Մարդկային հոգին

Նըման է ջուրին.

Նըկընքէն կ'իջնէ

Եւ միշտ դէպ ի վար

Երկիր կը գիծէ

Շարունակաբար:

Երբոր քարծր ու սեպ

Ժայռերու կողքէն

Ճառագայթն ամբիժ հոսի, այն ատեն

Նըրգաշնակօրէն

Ամպի կոհակաց մէջ նա կը փըշրի՝

Լըպիւծ ժայռին վրայ:

Եւ ապա հեշտի հիւրընկալուելով,

Քող մ'աւաժո գէմքին կ'իջնէ դէպ անդունդ

Մեղմիւ մուշնելով:

Ու յար բախելով

Ջուրէն վեր ցըցուն սեպ սեպ ժայռերուն

Տժգն կը փրփրի,

Աստիճանաբար

Միշտ խոր մըխուելով:

Հարթ անկողնին մէջ

Դէպ ի դաշտն, հովիտն նա կը սողոսկի.

Եւ պարզ լըճին վրայ

Աստղերը բոլոր կը ցուացընեն

Իր գէմքը պայծառ:

Հոգին է տոփաւորն

Աղուոր՝ կոհակաց...

Հոգին ամբողջապէս

Փրփուր ալիքներն կը խառնըշտկէ...

* *

Մարդու հոգի,

Ո՛րքան ջուրին կը նըմանիս.

Իսկ դուն, մարդու ճակատագիր,

Ո՛րքան հովին կը նըմանիս:

Բնոր. Բրգ. ՅԱՍՈՐ-ԳՐԻԳՐ

ԳԷՕԹԷ

1. ՄԿԵ. պարգ. Կ4. — 2. Թուրք, ՎճՆԿ. 148.